

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 16.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367054640/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

give tabt for den plumpe og haandfaste Rideknekt. »Skal vi nu slutte Fred – sagde Holger – saa forlanger jeg, som Seierherre, de ridderlige Vaaben, jeg nu bærer. Vil I ikke afstaae mig dem, saa vover jeg endnu en Dyst med Jer Begge.« Den ene Ridder taug og pyntede paa Gjæren i sin Hjelm, den anden beed sig i Læben; men fattede snart en rask Beslutning, han overrøste Holger med Høfligheder og forsikkrede, det var ham en sand Ære, at han vilde bære hans Vaaben.

»Til Beviis paa min Høiagtelse vil jeg bytte Gangen med Edet, tappre Ridder!« – sagde nu Jochum: og steg af sit Æsel, og den høflige Ridder, som nylig havde prøvet at Jochum var en haandfast Kari, modtog Forslaget som en Æresbeviisning. Saaledes blev Freden nu sluttet, og Jochum var ikke lidet stolt af sin og sin Herres Seier; især morede det ham kosteligt, at see den ene Ridder komme slukøret bag efter paa Æselet, og den anden amme sig hvergang Hesten gjorde et Spring med ham; men Ingen af dem saiede nu et Ord meer om sine Bedrifter den Gang. Da de i Herberget havde drukket sammen paa en lykkelig Reise, toge Ridderne Afsked, og forsikkrede, at det glædede dem meget, at have gjort saa ridderlig en Herres Bekjendtskab.

»Hør, Jochum! – sagde Holger, da Vinen begyndte at løbe ham hæt om i Hovedet – kjender du ingen smuk Dame, jeg kan forelske mig i? thi forelske mig vil jeg nu, og det i en Hast; jeg vil ikke give de Pralhalse efter i Noget.«

»Jeg veed ikke bedre – svarede Jochum – end at Herren forelsker sig i Prindsessen af Velskland. Hun skal være den deiligste Dame i Verden; mange Ridderere ere blevne gale af Kjærlighed til hende, og hvorvel jeg aldrig har seet hende, har jeg selv allerede en Rem af Huden, skjøndt jeg dog kun er en lumpen Rideknekt.«

»Tyveknekt kunde du gjerne have sagt og ikke loiet endda – sagde Holger – men fra idag af skal du Ære være saa reen og puur som et Speil; thi du har kæmpet som en Helt, Jochum! hvad Prindsessen af Velskland angaaer, saa maatte jeg være en Klods, om jeg ikke ogsaa kunde blive forelsket i hende, siden du allerede har en Rem af Huden. Vi vil strax ride derhen og see hende. Maaskee bryder jeg en Landse for hendes Ære; men gifte mig med hende, skal jeg dog vel vogte mig for, blev jeg end tigange saa forelsket som jeg agter at blive.«

«Jeg veed dog I er ingen Munk eller Johanniterridder, Herre!» sagde Jochum.

«Ingenlunde – svarede Holger og tømte sit Glas – men en Friheds-
ridder er jeg; og blev jeg ogsaa engang bindegal af Forelskelse, saa har
jeg Intet imod Kjærligheden selv, den kan være artig nok for en For-
andring's Skyld; men Troskaben, Jochum! den blev jeg nok snart kjed
af, hvis jeg kjender den ret. Desuden spiller jeg maaskee Fanden et
Puds, hvis jeg aldrig gifter mig; thi jeg har for længe siden spilt Kone
og Børn bort, maa du vide, og var det ikke til Belsebub selv, saa var
det dog vist til en af hans Haandlangere.»

«Det er en underlig Tale, I fører – sagde Jochum og korsede sig
– jeg troer Vinen er løbet Jer lidt i Hovedet.»

«Det kan nok være – svarede Holger – husk mig paa, naar jeg bli-
ver ædru, at vi strax ride til Velskland!»

«Det skal skee» – sagde Jochum, og da Hestene vare sadlede, giernte
Jochum ikke at erindre sin Herre om hans Beslutning. De toge nu
ogsaa virkelig Veien til Velskland, og efter mangfoldige lystige
Eventyr og adskillige ridderlige Foretagender, hvorved Holger vandt
ligesaamegen Ære, som Færdighed i at bruge sin Landse, kom de tilli-
ge med flere unge Riddere til Velskland, og Ingen tvivlede paa, at
den unge Galning jo var født og baaret til den ridderlige Heltestand.
Nu kom de endelig til den Stad, hvor den skjønneste Prindsesse lyste
som en Sol, og fortryllede hele Landet omkring sig. Næste Dag var et
stort Ridderspil forhaanden, hvorved den skjønneste Prindsesse skulde
uddele Prisen til den tappreste Ridder. Den unge Eventyrer meldte
sig ved Hoffet, udbad sig Tilladelse til at tage Deel i Tourneringen,
og udgav sig for en Slægtning af den berømte Holger Danske, med
hvem han ogsaa virkelig troede at være i et Slags Slægtskab, fra den
Dag, han havde opdaget, at han var saa tapper en Karl.

Han blev meget naadigt modtaget, ja havde endogsaa den Lykke at
see den deilige Prindsesse; og ganske svimmel i Hovedet af hendes
blændende Skjønhed, kom han som en Beruset tilbage til Herberget
og omfavnede Jochum saa heftigt, at den arme Karl var færdig at tabe
Veiret derved. «Puds mit Harnisk, saa det kan skinne som en Sol –
sagde Holger – og giv min Blis en Tønde Havre eller to! imorgen
skal jeg bryde en Landse for de deiligste Øine, jeg i mine Dage har
seet.»